

Ο ΤΟΥΑΙΝ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ο Μάρκ Τουαίν δὲν ἦτο μόνον εὐθυμογράφος. Ἦτο εὐθυμος γενικῶς εἰς τὴν ζωὴν του καὶ εἶχε καταδικασθῆ ἀπὸ τοῦς συγχρόνους του γὰ μὴ εἶνε ποτὲ σοβαρός. Ἀκριβῶς δὲ ἀπετέλει κρυφὸν παράπονον τοῦ Μάρκ Τουαίν τὸ ὅτι τὸ κοινὸν δὲν ἤθελε ποτὲ γὰ τὸν πάρη εἰς τὰ σοβαρά. Καὶ τοῦτο τοῦ ἐκόσμιζε, διότι εἰς στιγμὰς μελαγχολίας ἔγραφε ρωμαντικὰ ποιήματα, διὰ τὰ ὅποια δ' ἂν κατώρθωνε γὰ εἶρη θανμασιὰς.

Κάλυτε, ἔπειτα ἀπὸ μίαν εὐθυμον διάλεξιν, ἀνῆγγειλε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του :

— Καὶ τώρα, ἂν ἐπιτρέψετε, θὰ σὰς διαβάσω ἓνα ποιήμα μου !

Ἡ αἰθουσα ἀντήχησεν ἀμέσως ἀπὸ θορυβώδεις γέλωτας.

— Σὰς παρακαλῶ γὰ πιστεύσετε, ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ ποιήματος! ἐπέμεινεν ὁ Μάρκ Τουαίν. Τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασε θορυβωδέστερον.

— Μὰ διατί δὲν παραδέχσθε ποτὲ ὅτι εἶνε δυνατόν γὰ γράψω τίποτε σοβαρὸν; ἠρώτησε μὲ παράπονον ὁ Μάρκ Τουαίν.

Ἄλλὰ τὸ κοινὸν ἐγέλα' καὶ ἐνῶ ὁ συγγραφεὺς ἔφρουγεν ὀργισμένος, ἡ ὀργή του ἐπέτεινε τὴν εὐθυμίαν. Εἰς ἐπίμετρον δὲ αἱ ἐφημερίδες τὴν ἐπομένην διηροῦντο τὸ «νέον ἀστεῖον τοῦ Μάρκ Τουαίν».

Ἐπὶ μίαν περίοδον τῆς ζωῆς του ὁ Μάρκ Τουαίν εἶχε μαγίαν μὲ τὴν σκοποβολήν. Ὡλισμένος μὲ περιστροφον, κατεξωδεύετο εἰς σφαίρας, χωρὶς γὰ κατορθώσῃ ποτὲ γὰ ἔχη σημαντικὴν ἐπιτυχίαν. Εἰς τὸ τέλος ἀηλιπίσθη.

— Πταίει τὸ περιστροφόν μου! εἶπε. Διὰ γὰ σκοτώσω μίαν ἀγέλαδα, πρέπει γὰ σημαδεύω ἓνα πουλί. Τόσῃν παρῆκκλιον ἔχει ἡ σφαῖρά μου !

Ὅταν ὁ Μάρκ Τουαίν μετέβη εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ τύχη ἔκαμιν ἐπίσης φαιδρὰν τὴν ἐμφάνισίν του.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἶχε κλαπῆ τὸ χρυσοῦν κύπελλον τῶν ἵπποδομιῶν τοῦ Ἄσκοι. Καὶ μεγάλα προγορήματα ἐκίαινον ἐκδόσεων τῶν ἐφημερίδων ἔγραφον :

«Ὁ Μάρκ Τουαίν ἔφθασε.— Τὸ χρυσοῦν κύπελλον ἐκλάπη».

Ὁ Μάρκ Τουαίν διεμαρτυρήθη δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὰς ἐφημερίδας. Εἰς ἀποζημιῶσιν δὲ τοῦ ἐδωρήθη δι' ἔργων χρυσοῦν κύπελλον, ὅμοιον πρὸς τὸ κλαπέν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν εὐρίσκατο εἰς τὸ Λονδίον, ἠνωχλήθη ἐπαιρημένως ἀπὸ εἰσπρακτοῦ τῶν φόρων καὶ ἠναγκάσθη γὰ γράψῃ ἐπιστολήν πρὸς τὴν βασιλισσάν Βικτωρίαν. Ἡ ἐπιστολή αὐτὴ ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς :

«Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν, Μεγαλειοτάτη, γὰ σὰς γνωρίζω, ἀλλ' εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν γὰ συναντηθῆ μετὰ τοῦ νόου σας. Ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς παρελάσεως εἰς τὸ Στράνδ καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς στέγης ἐνὸς λεωφορείου...».

Ὅταν πρὸς διετίας ἐπεσκέφθη διὰ τελευταία φορὰν τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἔτυχε τῆς τιμῆς γὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἐδουάρδος τὸν ἐπλήρωσεν ἐξυπνότατα διὰ τὸ ἀστεῖον αὐτό, τὸ ὅποιον εἶχε κάμη πρὸ πολλοῦ εἰς βάρος του ὡς πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας.

— Ἐχάρηκα πολὺ πού σὰς ἐπαγεῖδα, εἶπεν εἰς τὸν Τουαίν ὁ Βασιλεὺς ἀποχαιρετῶν αὐτόν.

Τὸ τοιοῦτον ἐτάραξε τὸν οὐμοριστὴν, ὑποθέσαντα ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ τόσῃν ὥρᾳν τοῦ ὠμίλει καὶ τοῦ ἐπαδαρίλευσε τόσας τιμὰς ἐκλαμβάνων αὐτόν ἀντ' ἄλλου καὶ μόλις κατώρθωσε γὰ ψιθυρίσῃ, ὅτι σφάλεται ἡ Μεγαλειότης του.

— Συγγνώμην, διέκοψεν ὁ Βασιλεὺς· σεῖς μοῦ φαίνεσθε ὅτι εἶθε πολὺ ἐπιλήσμων. Ξεχάσατε, ὅτι μὲ εἴχατε συναντησῆ πρὸ χρόνων εἰς τὸ Στράνδ; Ἐγὼ ἤμην ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς στρατιωτικῆς παρατάξεως ὡς πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας καὶ σεῖς εἰς τὸ ὑπερῶνον ἐνὸς ὀνιμπους. Τὸ ἐγράφατε μάλιστα ὁ ἴδιος εἰς μίαν ἀναφορὰν σας πρὸς τὴν μητέρα μου, τὴν Βασιλισσάν.

Καὶ ὁ Μάρκ Τουαίν, δαγκῶν τὰ χεῖλη του ὀμολόγησεν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι εἶνε ὁ πρῶτος πού τὸν πληρώνει τόσον ἀκριβὰ μὲ τὰ ἴδια του ἀστεῖα.

Εὐρισκόμενός ποτε εἰς τὴν Βικτωρίαν τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας καὶ ἐτοιμαζόμενος εἰς τὰς νήσους Σάνδουιτς, εἶρε κατὰ τύχην εἰς ἓνα καπνοπωλεῖον τὰ ἀγαπημένα του σιγάρα Τσέρο τς ἀρεκτὰ εὐθνήα. Καὶ διὰ γὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐνκαιρίαν ἠγόρασε μαζὺ 3 χιλιάδας. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἐπέστρεψεν ἐκ νέου εἰς τὸ καπνοπωλεῖον διὰ γὰ παραγγεῖλῃ ἄλλας 3 χιλιάδας, φοβόμενος μήπως δὲν τοῦ φθάσουν εἰς τὸ μακρονὸν ταξεῖδι, διότι ἦτο ἀναικονόμητος καπνιοτής.

Ἀργὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἐνῶ ὀμιλοῦσε ἐνώπιον 20 χιλιάδων κόσμου, ἐνεθυμήθη ἐκ νέου τὰ Τσέρουτς καὶ διακόψας ἔξαφνα τὸν λόγον ἐφώνασε πρὸς τινὰ φίλον του καὶ συνταξιδιώτην του, ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενον.

— Ἀκουσε Πόντ'· πολὺ φοβῶμαι ὅτι ὄσον γὰ ξεμπερδέγω ἐγὼ ἀπὸ ἐδῶ πέρα, ἐκεῖνο τὸ καπνοπωλεῖον πού μὲ εἶδες τὸ πρῶτ' θὰ εἶνε κλειστό. Δὲν πετιέσαι, καίμνε, μὰ στιγμοῦλα γὰ μοῦ πάρῃς ἄλλα 1500 Τσέρουτς ;

Τὸ ἀκροατήριον ἐν τῷ μεταξὺν ὠρόετο εἰς γέλωτας καὶ ἐδέησε γὰ περάσῃν δέκα λεπτὰ διὰ γὰ ἀποκατασθῆ ἡσυχία καὶ ἐξακολούθησῃ τὴν ὀμιλίαν του.

Εἰς τὸν Μάρκ-Τουαίν ἔδειξαν κάποτε μίαν μαρμαρί-

Σοφίας Λαδοκάριδου

Ἐκ τῆν ἐργασίαν

την προτομήν, τέλειον ἀντίγραφον Ἰταλικῆς τέχνης, παριστώσαν νεαρὰν γυναῖκα σγουραίνουσαν τὴν κόμην της. Ὁ Τουαῖν τὸ ἐκύτταξεν ἐπὶ πολὺ σοβαρώτατα καὶ κατόπιν εἶπε :

— Δὲν εἶνε ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

— Πῶς δὲν εἶνε ;

— Ἐὰν ἦτο, ὁ γλύπτης ἔπρεπε νὰ τῆς ἔχη καὶ τὸ στόμα γεμάτο ἀπὸ φουρκέτες.

Ἐνας διάσημος ἱεροκῆρυξ κάποτε ὠμίλησεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην καὶ ὁ λόγος του ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν. Ἐτυχε τότε καὶ ὁ Μάρκ Τουαῖν εἶ; τινα συναναστοροφήν, ὅπου συνεχαίροντο τὸν ἱεροκῆρυκα, μὴ ἔχων δὲ τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃ ἔλαβε καὶ αὐτός μέρος εἰς τοὺς ἐπαίνους εἰπὼν :

— Ἀλήθεια, ἀδελφιμώτατε· βλέπετε τί εὔμορφα ποῦ εἶνε τὰ παλαιὰ πράγματα ;

— Τί ἐννοεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ ἱεροκῆρυξ στενοχωρημένος.

— Δὲν εἶνε διὰ νὰ στενοχωρησθε, παρετήρησεν ὁ Τουαῖν ἀτάραχος· ἀπὸ μίαν σαχλὴν προτοτυλίαν προτιμότερα πάντοτε μία ὥρα ἀντιγραφή, ὅπως ἡ ἰδική σας.

Καὶ ἐπὶ τῇ διαμαρτυρίᾳ τοῦ ἱεροκῆρυκος, ὁ Μάρκ Τουαῖν ἐπανελάβε :

— Περιττὸν νὰ τὸ ἀρῆσθε, ἀδελφιμώτατε· σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔχω εἰς τὸ σπύρι μου ἓνα παλαιὸν βιβλίον, περιέχον λέξιν πρὸς λέξιν τὴν «πρωτότυπον» διδαχὴν σας· ἂν θέλετε, σὰς ἐπόσομαι νὰ σὰς τὸ στείλω αὐριον.

Ἐκαστος φαντάζεται τὴν ἐκ δευτέρου ἐξαργύρωσιν τοῦ ἱεροκῆρυκος, λαβόντος τὴν ἐπομένην ἀπὸ τὸν Τουαῖν ἓνα τόμον, ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ ὁποίου ἐπανελαμβά-

νειο ὅτι περιέχεται ἐν αὐτῷ λέξις πρὸς λέξιν ἢ θρησκευτικὴ του ὀμίλια.

Ἦτο... Λεξικόν.

Διὰ νὰ πειράξῃ κάποτε ἓνα μέγαν ζωγράφον, ἐργαζόμενον ἐπὶ τινοῦ πίνακος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ὁ Τουαῖν ἐπληγίωσε τὸν πίνακα μὲ ὕψος ἡλίθιον καὶ ἐγνωμοδότησεν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερος, ἐὰν δὲν ἦτο «ἐκτείνον τὸ συννεφάκι ἐκεῖ δὲ ἐπάνω στὴν ἄκρη» καὶ ἠπλώσε μὲ τὸ χεῖρι του ὡς νὰ ἠθελε νὰ ἀβύσῃ τὸ σύννεφο.

Ὁ ζωγράφος ἔξω φρονῶν τοῦ φρονάζει τότε : «Ἐ! κύριε, δὲν προσέχετε λίγο ; Δὲν βλέπετε πῶς εἶνε φρέσκες ἀκόμη ἡ μπογιές ;»

Καὶ ὁ Τουαῖν ἀποθέατα : «Σὰς εὐχαριστῶ· εἶθε πολὺ καλὸς· ἐννοια σας ὅμως καὶ δὲν θὰ ἐλερωσόμεν, διότι φοροῦσα τὸ γάντι μου.»

Ἡ γενναιοδορία τοῦ Κάρονεζι ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μάρκ Τουαῖν, ὅστις ἔγραψε πρὸς τὸν δισεκατομμυριοῦχον :

«Ἀγαπητέ μου Κάρονεζι.— Βλέπω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι εὐπορεῖτε. Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω συλλογὴν ἱερῶν ψαλμῶν, ἢ ὁποία στοιχίζει ἐξ σελίνια. Ἄν μοῦ ἀποστείλετε αὐτὰ τὰ βιβλία, ἐγὼ θὰ σὰς ἐγγνωμονῶ, ὁ Θεὸς θὰ σὰς εὐλογῇ καὶ σεῖς θὰ ἔχετε τὴν ἀνακούφισιν τῆς ἀγαθοεργίας.»

Ὁ ἀφοσιωμένος σας
Μάρκ - Τουαῖν

«Υ. Γ. Μὴ μοῦ στείλετε τὰ βιβλία. Προτιμότερον εἶνε νὰ μοῦ στείλετε τὰ ἐξ σελίνια.»

Ἀπὸ ἡλικίας 50 ἐτῶν ὁ Μάρκ Τουαὶν ἐφοροῦσε διαρκῶς ἄσπρα φορέματα. Τοῦ ἐστοίχιζεν ὁμως πολὺ τὸ πλούσιό των καὶ συχνὰ παρεπονείτο.

— Τὸ καλλίτερον εἶδος ἐνδυμασίας, ἔλεγε, τὸ εἶδα εἰς τὰς νήσους Σάντουιτς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ζευγάρι λορσιόν!

Πράγματι εἶχεν ἰδῆ ἓνα ἄρσιον τῶν νήσων Σάντουιτς γυμνὸν μὲ ἓνα ζευγάρι λορσιόν κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὦμον.

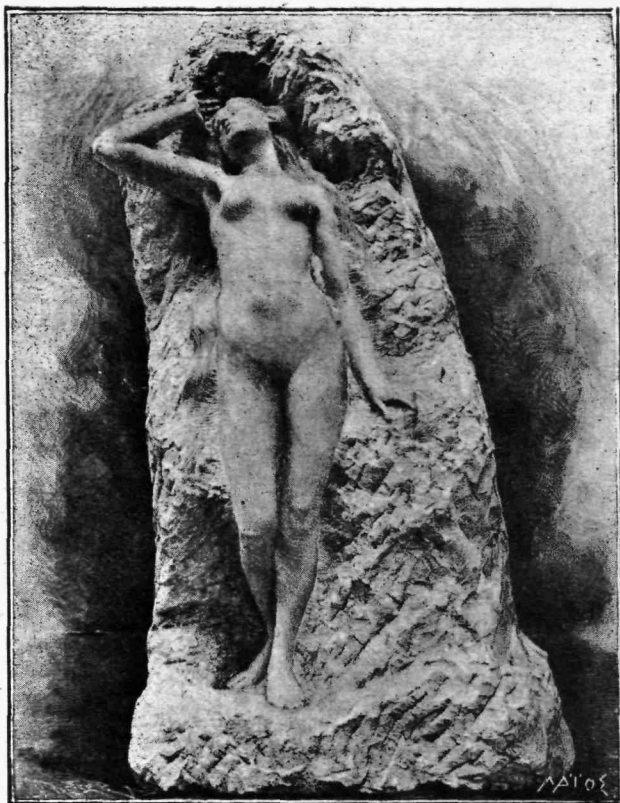
Κάποτε ἐκ λάθους μία Ἀμερικανικὴ ἐφημερὶς ἀνήγγειλε τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ συγγραφέως.

Ὁ Μάρκ Τουαὶν ἔσπευσε νὰ γράψῃ πρὸς αὐτήν :

« Νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ πληροφορίας κἄπως ἐξογκωμένης. Θὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἐξακριβώσω καὶ θὰ κρατήσω ἐνημέρους τοῖς ἀναγνώσταις σας. »

Μάρκ - Τουαὶν

Εἰς τὸ χωρίον ποῦ κατοικεῖ ἴδουσε μίαν βιβλιοθήκην, εἰς ἣν ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ κενεὶς διὰ νὰ εἰσέλθῃ. Εἰς τὴν εἰσοδὸν ἦτο ἀναρτημένη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή. « Τὰ χρέηματα παραδίδονται εἰς τὸν ἴδιον Τουαὶν, ὥστε φόβος καταχρήσεως δὲν ὑπάρχει. »

Γ. Μπλόυμλερ Τὸ ξύπνημα τῆς φύσεως

ΧΑΡΑΥΓΗ

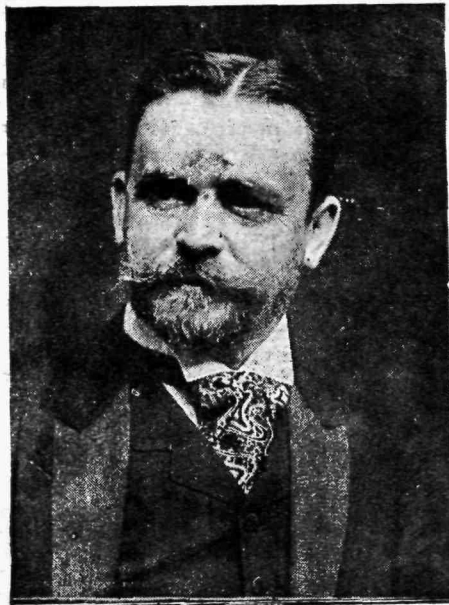
Ραγίζεται ἀργά-ἀργά
Ἡ θαμνογάλανη τῆς γῆς χλαμύδα
Καὶ τὰ διαμάντια τῆς δροσιάς
Λαμποκοποῦν ἀπατηλά
Σὰν τῆς Ἀγάτης τὴν κρυφὴν ἐλπίδα.

Στὴν νεϊόκτιστη μικρὴ φωλιὰ
Τινάζονται φτερούγια μουδιασμένα
Καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς χαρᾶς
Διόχγει τὸν ὕπνον σιγαλά
Σὰν ὄνειρα παρθενικά... σβυσμένα.

Ἀξέγνοιαστα ὅλα ξυπνοῦν
Στὸ φῶς καὶ στὴν Ἐλπίδα τῆς ἀγάτης,
Μὰ ὡς τὰ θάμνη τῆς νυχτιάς
Πόσα ἀπ' αὐτὰ θὰ κοιμηθοῦν
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς περὶ φρικτῆς ἀπάτης...

Κων)πολις

ΣΙΒΥΛΛΑ

Α. ΟΦΜΑΝ

Ὁ διακεκριμένος καὶ εἰδικὸς ἐπὶ τῶν ἐξωραϊστικῶν ἔργων μηχανικὸς κ. Λουδοβίκος Ὁφμαν, ἀρχιμηχανικὸς τῆς πόλεως τοῦ Βερολίνου καὶ αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος, ἀνέλαβεν ὡς γνωστὸν, τῇ ἐντολῇ τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, νὰ καταρτίσῃ πλήρη σχέδιον ἐξωραϊσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διατηρήσων τὸν ἀρχαϊκὸν των χαρακτήρα. Μέχρι τέλους τοῦ 1910 ὁ διαπρεπὴς μηχανικὸς θὰ ἔχῃ περαιοῦσῃ τὰ σχέδια, δι' ὧν θὰ ἐξυγιανθῇ καὶ θὰ καλλωπισθῇ τὸ ἀθάνατον πολίεθρον ἐπὶ τὸ προσφορύτερον καὶ εὐρυνθότερον ὑπὸ αἰσθητικὴν καὶ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὰ σχέδια ταῦτα καὶ θὰ ἐκτελεσθῶσι.

Στιχογράφος (ὑπερηφάνως). — Κανένα γραφεὶο περιοδικῶν δὲν μοῦ ἐπέστρεψε ποτὲ τὰ χειρόγραφα.

— Δοκιμάσατε καμμιά φορὰ νὰ βάλετε μέσα καὶ τὸ γραμματόσημον.

*

Κυρία ὀμιλοῦσα εἰς συνέλευσιν περὶ χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς μὲ ἔμφασιν. — Ποῦ θὰ ἦτο ὁ ἄνδρας ἂν δὲν ἦτο ἡ γυναῖκα ; (Παῖσις, κατόπιν μὲ δυνατὴν φωνήν). Ἐπαναλαμβάνω: Ποῦ θὰ ἦτο ὁ ἄνδρας ἂν δὲν ἦτο ἡ γυναῖκα ;

Φωνὴ ἐκ τῶν ἀκροατῶν. — Εἰς τὸν Παράδεισον !

